

TEOSOFIAN VALO

SUOMALAINEN TEOSOFINEN
KUUKAUSILEHTI AMERIKASSA

No. 1 Tammikuu 1915 January Vol. 3

Entered as second-class matter April 15, 1914 at the
Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of
March 3, 1879.

TOIMITTAJALTA.

„Eteenpäin on elävän mieli.”

ähtiessämme uudelle vuodelle on minun huomautettava lukijoitamme siitä minkä he jo itsekkin huomaavat, että “Valomme” *yhä kasvaa*. Tämä numero on jo kahdeksan sivua suurempi kuin mikään edellinen numero on ollut ja tulee se sellaisena ilmestymään koko tämän vuoden.

Meille on huomautettu huonosta ajasta ja siitä onko viisasta panna toimeen laajennuksia aikana sellaisena jolloin ainoastaan harvoilla on ansiotyötä, eikä kellään ole enään varmaa huomisesta päivästä. Me emme usko „huonoihin aikoihin”. Teosofian levittämisessä ei saa olla „huonoja aikoja”.

Juuri sen epävarmuuden aikana jolloin ei kellään ole varmaa huomisesta päivästä, tarvitaan teosofian johtavaa valoa tuomaan ihmisille varmuutta sekä huomisesta että ylihuomisesta, sillä teosofia kykenee sen antamaan.

Sitäpaitsi „Valo” on saanut niin paljon ystävyyttä ja luottoa osakseen viimevuoden aikana että sekin antaa rohkeutta lehtemme laajentamiseen, joka onkin tuiki välttämätöntä.

Mitä merkitsee tämä laajennus teosofialle, lukijoillemme sekä kustantajille?

Teosofian levittämiseksi se merkitsee epäilemättä uutta voittoa. Varsinkin Amerikan suomalainen teosafinen liike on astunut taas askeleen eteenpäin. Kahdeksan sivua enemmän kuukaudessa teosofista lukemista vuoden ympäri, merkitsee 96 sivua enemmän koko vuodessa. Teosofialle se merkitsee juuri niin paljo puhdasta voittoa.

Lukijoillemme ja teosofisen työn tekijöille merkitsee „Valon” laajentaminen myös etua, mutta mielestäni myös *velvollisuutta* sen levittämiseen. Eduksi lukijoillemme on luonnollisesti se että siinä tulee olemaan enemmän sisältöä ja suuremmasta koosta johtuen, on toimittajalla parempi tilaisuus monipuolisemman ja arvokkaamman sisällön valitsemiseen kuin ennen. Kirjotukset voidaan nyt paremmin valita sisältönsä arvon mukaan, eikä tarvitse hyljätä parhaita kirjoituksia yksistään sen vuoksi että ovat liian pitkiä, kuten tähän asti on täytynyt tehdä kovin supistetun tilan vuoksi.

Kustantajille merkitsee „Valon” laajentaminen aivan toista kun teosofialle tahi sen lukijoille.

Sekä teosofian leviämiseksi että TEOSOFIAN VALON lukijoille on tästä suoranaista hyvää. Mutta ne jotka ovat "Valon" takana saavat siitä uuden kuorman entisen lisäksi. Ja se kuorma ei ole kaikkein helpoin, pelkästään taloudellisenkaan painonsa puolesta. Sillä tulevan vuoden kustannus arvioon ei ole vielä toista puolta "Valon" valmistamisesta jhtuvia töitä laskettu palkatuksi työksi. Enemmän kuin toinen puoli tehtävistä töistä tulee siis vielä tämän vuoden ajalla tehtäväksi ilman korvausta, jokapäiväisten toimien ohella. Mutta sepä juuri takaakin menestyksemme. Eikä tarvitse olla suuri ennustaja sanoessaan että ennenkuin tämä vuosi on ummessa "Valon" tilaajamäärä on noussut niin suureksi että se voi rohkeana astua taas askeleen eteenpäin. Ei enää palkattomalla työvoimalla vaan maksamalla kohtuullisen korvauksen sen hyväksi suoritetusta työstä. Tämä ennustukseni toteutuu kaksinverroin jos meillä vallitsee sama into ja harrastus teosofian levittämiseen, kuin veljillämme sosialisteilla on viime vuosina ollut heidän aatteensa levittämiseen. Taloudelliset huolet ovat siis se taakka minkä TEOSOFIAN VALON kustantajat ovat edelleen sälyttäneet päälleen täksi vuodeksi, ehkä suurempina kun ennen. Mutta ne tulevat korvatuksi moninverroin nähdessämme lukijaimme kaikkialla edistämässä samaa työtä, levittämällä "Valoamme" kaikkialle.

Tästä asiasta olen puhunut tarkotuksella. Sillä vaikka meillä ei olekaan pienintäkään syytä pelkoon ettei lehtemme pääsisi, vaikeammankin ajan

vallitessa vuoden ympäri, niin on se yhdeltä puolen tärkein asia. Yksityisten uhraukset eivät ehkä pitemmälle riittäisi ja sitä varten on liike saatava tämän vuoden ajalla-itsensä kannattavalle pohjalle. Ilman taloudellista varmuutta ei teosofisen liikkeen äänenkannattajakaan voi menestyä. Vai mitä ajattelisitte miehestä joka tekee työtä ahkerasti eikä saa siitä tarpeeksi palkkaa voidakseen suorittaa ruokalaskujaan, mutta on pakoitettu ottamaan vastaan vieläpä kerjäämäänkin, almuja. Sellaisessa asemassa on ollut TEOSOFIAN VALO tähän asti.

Teosofille ei enää meidän aikanamme riitä se että itse tutkii teosofiaa. Teosofian hyväksi on jotakin *tehtävä!* Sen hyväksi on *toimittava!* Me elämme ajan käänteessä, jolloin ehkä tärkeämmin kun koskaan ennen tarvitsee maailma tietoa teosofisista opeista.

*

TEOSOFIAN VALON SISÄLTÖ TÄNÄ VUOTENA, kuten jo sanottu, koetetaan saada mahdollisemman mielenkiintoiseksi ja opettavaksi, joka näyttääkin mahdolliselta, ottaen huomioon lehden suuremman ko'on sekä suuremman huomion toimittajan puolelta, jonka hän on tilaisuudessa tänä vuotena antamaan "Valolle".

Mainitsen vaan niistä sisällön uusista puolista joita tullaan tämän vuoden ajalla esittämään. Ne ovat ajatuksia jokapäiväisen elämän tärkeämmistä asioista teosofian valossa nähtynä, kuten luonnollinen ravinto ja terveyden hoito, y. m. kysymykset jotka kuuluvat käytännöllisen elämän alalle ja ovat

sinänsä tärkeitä ihmiskunnan hyvinvoinnille ja kehitykselle. Näkymättömän maailman ja kuoleman takaisen elämän havainnoista tullaan pitämään huolta ja julkastaan lukijain omia kokemuksia koskevia kirjoituksia kun ne lähetetään lyhyinä ja asiallisina. Jos tarpeellista liitetään sellaisten jälkeen joku selittävä sana. Astrologialle annetaan entistä enemmän huomiota. Niinikään tulee erikoinen osasto kysymyksiä varten jossa toimitus vastailee lukijain tekemiin kysymyksiin jotka tavalla tai toisella koskevat teosofista maailmankatsomusta.

*

Täällä kotikylässä näyttää uusi henki päässeen vallalle Teosofisen Looshin jäsenten sekä teosofian ystävien kesken. He ovat tositeolla päättäneet lähteä tekemään työtä teosofian ja Teosofian Valon eteen.

Uusia voimiakin on ilmaantunut, joten toivomme taas pienen lepo hetken jälkeen teosofian paikkakunnallamme saavan uutta huomiota ja jalansijaa. Kunpa veljemme muilla paikkakunnilla jaksaisivat seurata esimerkkiä.

Ryhtykää työhön! Perustakaa loosheja!

*

TEOSOFIAN VALON tilaushinta on korotettu yhdeksi dollariksi vuosikerralta, puolelta vuodelta 50 senttiä.

VAPAAUS.

Kirj. C. W. Leadbeater.

eriaatteittemme julistuksessa lausutaan, että tahtoisimme elää siten että olisimme kelvolliset tuntemaan Suuren Opettajanme kun Hän tulee, ja että kaikin mahdollisin tavoin koettaisimme valmistaa itseämme ja toisia Hänen tuloaan varten. Jos me täten haluamme valmistaa itseämme ja olla sopusoinnussa Hänen kanssaan kun Hän tulee, on meidän tehtävä monia muutoksia itsemme suhteen. Ensinnäkin meidän tulee vapautua kaikista yleisistä ennakkoluuloista; meidän tulee oppia punnitsemaan asioita niiden todellisen arvon mukaan, ja koettaa saavuttaa oma näkökantamme; ennen kaikkea täytyy meidän vetäytyä takaisin luonnokannalle.

Me ihmiset pidämme itseämme korkeasti sivistyneinä, vaikka monessa suhteessa olemme barbaareja raaimpia. Me yhä käytämme (ainakin useat meistä) kuolleitten eläinten mätänevää lihaa. Me otamme osaa lintujen y. m. eläinten tappamiseen. Me yhä käytämme vaatetusta jonka aineet ovat saadut suurmurhauksen kautta ja tuottamalla hirveitä kärsimyksiä eläimille. Kaikki tämä osoittaa kuinka vähän olemme todellisesti kehittyneet, sillä meiltä kokonaan puuttuu n. k. suuri *rakkauden hyve*, rakkauden joka on „lain täyttämys.”

Voimme helposti tuoda esiin lukuisia esimerkkejä, joiden kautta voimme osottaa ottaneem-

me pitkiä edistysaskeleita ylemmäksi alemmassa luonnon tilassa olevista ihmisistä; kuitenkin saavuttaissamme voittoja, olemme samalla hävinneet. Me olemme menettäneet luonnollisuutemme ja langenneet teennäisyyteen; olemme tulleet rumuuden ja muodon orjiksi. Me ylpeilemme vapaudestamme, vaikka ihmiset eivät koskaan olleet niin yhteen sulloituja, niin ahtaassa eläjiä ja niin tapain saartamia kuin nykyään. Asian vala- semiseksi ottakaamme esimerkiksi nykyinen Eurooppalainen miesten vaatetus muoti, joka on mahdollisesti rumin mitä koskaan on maailmassa nähty—ruma väriltään ja epäkäytännöllinen kuosiltaan, kukaan ei voine epäillä ettei kahdeksanentoistakymmenen vuosisadan sotureilla ollut paljoa parempi puku monessa suhteessa, samaten muinaisen Kreikan ja Rooman sotureilla.

Kengät ja sukat ovat myös epäterveelliset ja jalkoja rumentavat. Epäilemättä ihmisen jalat ovat paljoa kauniimmat kuin parhaimmatkaan käytännössä olevat jalkineet.— Kuitenkin, mitä voitaisiin sanoa sellaisesta majatalon emännästä joka vastaanottaisi vieraansa avojaloin?

Sittenkin me kerskaamme olevamme vapaita kansalaisia. Jos ihmisellä on vähääkään yksilöllistä vapautta, olisi hänen sallittava käyttää vaatetusta oman kuosinsa ja mielensä mukaan.

Mitä tavatonta huomiota ja kiihkeää moitetta saakaan ihminen osakseen, jos hän kauniina kesäpäivänä sattuisi menemään paljain päin yleiseen puistoon jossa muoti-ihmiset näyttelivät itseään. Häntä miltei vaaditaan edesvastuuseen teostaan,

huolimatta siitä vaikka hän selittäisikin, että hattu on epäterveellinen, ruma ja kallis, sekä kerrassaan tarpeeton, ja että on todellakin naurettavaa suojella sitä osaa päästä jonka Luonto on niin huolellisesti hiuksilla peittänyt, jättäen kasvot paljaksi joita ei kukaan suojele.

Kuitenkin ajattelempa me olevamme vapaita ihmisiä; kykeneviä keskustelemaan asioista ja niiden arvokkuudesta ilman ennakkoluuloja!

Me olemme orjia tietämättämme, ja meidän muotikahleemme tekevät elämämme tylsemmäksi ja tuskallisemmaksi kuin mitä se luonnollisissa oloissa voisi olla.

Meidän täytyy vapauttaa itsemme orjuudesta, sillä siihen asti kunnes olemme vapaita emme voi ymmärtää. Tällä en suinkaan tarkota, että meidän tulisi välttämättä tehdä itsemme jollain tavoin huomattavaksi; voi olla monta syytä jotka tekevät sen tarkotuksettomaksi. Mutta meidän tulisi huomata, että tottumuksesta tehdään tekoja jotka eivät välttämättä ole hyviä tahi mieluisia, ja vielä tämän lisäksi annamme tunnustuksen toisten sairaloisille ennakkoluuloille. Meidän täytyy oppia erottamaan todellinen epätodellisesta, ettei taikauskon ja tietämättömyyden pilvet himmentäisi silmiltämme Hänen kunniansa kirkkautta, kun Hän tulee.

Olen muutamalla esimerkillä valaissut kuinka epäjärjellisiä ovat yleiset tavat. Mutta me emme saa pysähtyä tähän, sama aate täytyy viedä paljoa kauemmaksi—se täytyy sovittaa periaatteiden ja uskonkappalten ennakkoluuloihin. Ei ole tarpeellista liian hätäisesti hyljätä vanhaa uskoa, mut-

ta meidän täytyy koetella aatteet jotka omaamme josko ne ovat todellisia ja miksi me ne omaamme; meidän tulee käyttää tervettä järkeä ajattelussa yhtä paljon kuin toiminnassakin. „Uskonto tulisi olla meidän yksilöllisen tutkimuksemme ja sisänäkemyksemme tulos, eikä niiden edelläkävijä; sen tulisi perustua tietoon eikä toisten oletuksiin.”

Emme ainoastaan ole tapojen ja uskonnon kahlehtimia; meidän koko toiminta elämää kohtaan on väärä, syystä, että se perustuu harha luuloon. Olemme tulleet jännitetyksi ja luonnottomaksi, sekä menettäneet yhteyden Luonnon kanssa, syystä että olemme sallineet ahneuden vietellä itsemme. Me elämme omistamishalussa ja kasaamme tavaraa, aiheuttaen siten puutetta kanssaveljillemme—kuitenkaan käsittämättä, että parhain kaikista mikä olla voi, on vapaa käyttö kaikille yhtäläisesti.

Kaikista suurin ja ilahuttavin asia on se, että on rikkauksia joita emme voi omata pidättämällä ne muilta; ne voi omata ainoastaan „puhdassydämiset,” ja sentähden ne kuuluvat kaikille puhdas sydämisille yhtäläisesti. Kuinka arvoton on sellainen elämä, joka menetetään omaisuutta kootessa, josta—koottuamme sitä—ei ole meille todellista hyötyä, vaan on ainoastaan kompastuskivenä, suurena edistyksen esteenä, ja ainaisenä pelon aiheena sentähden että jos satumme sen menettämään. Me olemme kuten muurahaiset, kooten suuria kekoja kuolleista lehdistä ja ruohoista—kokonaan kykenemättömiä käsittämään maiseman kauneutta joka ulottuu laajalle meitä.

Meidän koko elämä on tullut keinotekoiseksi; meidän täytyy yrittää palata takaisin luonnollisuuteen. Me jätimme maaseudut ja tunkeuduimme ahtaisiin, epäterveellisiin ja haiseviin kaupungin soliiin. Sensijaan, että olisimme työskennelleet Luonnon vihreällä vainiolla, suuressa taivaan sini kattoisessa salissa, suljemme itsemme huonolla ilmalla ja ainaisella melulla täytettyyn tehtaaseen. Sensijaan, että ystävällinen ja järjellinen yhteistointa vallitseisi rikkaiden ja köyhien välillä, on meillä molemminpuolinen epäily ja viha, järjetön taistelu ja raaka väkivaltaisuus. Kuitenkin me kutsumme tätä korkeimmaksi sivistyksen hui-puksi—aikakauden lopulliseksi saavutukseksi.

Todella me olemme kehittyneet kaus villiys tilassa olevasta ihmisestä—ainakin me niin ajattemme, kunnes joku odottamaton tapaus pyyhkäisee meidän teennäisen sivistyksen ulkokuoren ja paljastaa sen sisäisen raakalaistilassa olevan ihmisen—mutta me olemme kulkevinamme aivan oikeaa tietä. Mahdollisesti ei tulevalla aikakaudella jatketa samaan suuntaan, sillä jo nyt huomataan heränneen voimakkaita tunteita yksinkertaiseman elämän edistämiseksi. Yhä enemmän ja enemmän kilpailevat ihmiset toistensa kanssa mielletömmässä tuhlaavaisuudessa, menettäen rahaa pääasiallisesti sentähden, että heidät nähtäisiin, josta on seurauksena itsepintaisuus ja yhä lisääntyvä tuskallisuus joka ahdistaa meitä joka puolelta, tekee järjellisen yksinkertaisen elämän mahdottomaksi, sekä sulkee meidät peräti näkemästä *kultaisen aikakauden* loistavaa vapautta. Taiteilijat ja runoilijat

ovat tämän nähneet jo aikoja sitten jota he niin taiteellisesti ovat maailmalle kuvanneet n. k. hyödyn aikakautena. He ovat taistelleet järjen vapauden puolesta, mutta ovat usein epäonnistuneet.

Kuinka tulisi meidän vapautua tästä kaikesta? Kuinka vapaus voitaisiin löytää? Ei heittäytymällä huolettomaksi ja hillittömäksi, vaan jatkuvalla kasvatuksella ja itsensä voittamisella. Hän totisesti on vapaa, joka voi hillitä himonsa; hän joka on vapautunut ahneudesta ja heikumasta, ja voi heittää luotaan narrimaiset mielipiteet, seuraamalla omantuntonsa ääntä; hän joka unohtaa itsensä nuorempien veljiensä palvelemisessa.

Ihminen tää, on vapaa kahleist' orjuuden,
Täyttäessä toivon, pelon paetessa;
Herra itselleen, ei valtakunnille,
Hän omata ei voi mitään, ja silti kaikki.

Eikö tällainen tyytyväisyyden tila ole vaikea saavuttaa? Alkakaamme pienistä asioista jotka ovat meitä lähimpänä ja joihin voimamme riittävät, jotta asteettain voisimme kehittyä täyttämään suurempia tekoja. *Hartaus, lujamielisyys ja lempeys* olkoon meidän tunnussanamme jokapäiväisessä elämässä.

Suom. A. Kantanen.

Ensimmäinen asia joka on välttämätön, on saada selvä käsitys siitä asiasta että tämä fyysillinen ruumis ei ole itse ihminen, mutta ainoastaan käyttöväline jonka kautta Itse ilmenee näkyvässä maailmassa. Ruumis on yhtäläillä käyttöväline kuin käsi tai kynä. Se on esine jota sinä itse käytät

Tämän tosiasian ymmärtäminen on ensimmäinen ehto fyysillisen ruumiin täydelliseen hallitsemiseen.

MAGIA.

„Ei ole uskontoa korkeampaa kuin totuuden ymmärtäminen”

Mitä hyvänsä selityksiä muinainen ja nykyinen tietämättömyys antaakaan sanalle *Magia*, on sen todellinen merkitys kuitenkin ilmaistu sanoilla *KORKEAMPI TIEDE* eli *VIISAUS* jonka pohjana on tieto ja kokemus.

Jos teitä epäilyttää sellaisen asian kuin magian olemassa olo ja jos haluatte jotakin havainnollista todistusta siitä, niin avatkaa silmänne ja katsokaa ympärillenne. Katsokaa maailmaa, eläimiä, puita ja kysykää itseltänne ovatko ne voineet saada olemassaolonsa jonkin muun voiman vaikutuksesta kuin luonnossa olevan maagillisen voiman. Maagillinen voima ei ole yliluonnollinen, jos „yliluonnollisella” tarkotetaan voimaa joka on luonnon ulkopuolella, sen takana, tahi joka on jotenkin sellaista mikä ei kuulu luontoon. Se oletus että tämä voima olisi jotakin luuloteltua, tahi todellisesti olematonta, on vastakkainen meidän kaikille kokemuksillemme. Mehän näemme että kaikki elimellisyys, kasvi- ja eläinkunnassa, kasvaa sisäisen voiman ulospäisestä toiminnasta, eikä siten että heidän olemukseensa lisättäisiin jotakin ulkoapäin. Siemenestä ei tule puuta eikä lapsesta aikuista ihmistä minkään ulkopuolisen tekijän vaikutuksesta, eli samalla tavalla kuten talo jota rakennetaan asettamalla kivi kiven päälle. Elävät olennot kasvavat sisäisen voiman toiminnan kautta, joka voima toimii muodon sisältäpäin, sen keskuksesta. Tä-

hän keskukseen virtaavat vaikutteet tulemalla aineen ja liikunnan yleismaailmallisesta varastohuoneesta ja siitä edelleen säteilevät ne ympäri joka puolelle ja saavat aikaan elävän organismin kasvamisen.

Mutta mikä muu voisi sellainen voima olla, ellei juuri *henkinen voima* ja sellaisena se on *yliluonnollinen*, kuitenkin toimien luonnossa. Luonto ei ole Henki eikä Jumala, mutta tulos Jumalallisesta Hengestä, se on ajatuskuva, jonka on muodostanut yleismaailmalliseen älyyn Jumalallisen Tahdon voima. Jumala on kaikki, mutta kaikki ei ole Jumala. Oikeus, viisaus, rakkaus y. m. maagiliset voimat, eivät ole tuloksia luonnosta, mutta ovat hengen ansiot. Sellaisina ne ovat korkeampia kuin luonto, eikä kuitenkaan ulkopuolella sitä. Se tunkeutuu aineellisten kappalten keskukseen. Se ei voi olla yksinomaan mekaanista voimaa, sillä me tiedämme että mekaaninen voima lakkaa silloin kuin se voima mikä antoi sille alkusysäyksen on lakannut vaikuttamasta. Se ei voi olla kemiallinen voima, sillä kemiallinen toiminta lakkaa silloinkun kemiallisten aineiden yhtyminen on tapahtunut. Sen täytyy siis olla elävän voiman, ja koska elämä ei voi olla tulos kuolleesta muodosta, niin se ei voi olla mitään muuta kuin Elämän voima, toimien muotojen elämänkeskuksien sisällä.

Elämä eli *T a h t o* luonnossa on maagikko ja jokainen kasvi, eläin ja ihminen on maagikko, joka käyttää tätä voimaa itsetiedottomasti ja vaittomaisesti rakentaessaan oman elimistönsä. Toi-

sin sanoen, jokainen elävä olento on elimistö jossa elämän maagillinen voima toimii, ja jos ihminen voisi saavuttaa tiedon siitä miten ohjata tätä elämän voimaa, ja käyttää sitä itsetietoisesti, sen sijaan että hän nyt melkein itsetiedottomasti alistuu sen vaikutukselle, silloin hän olisi maagikko ja voisi ohjata elämän kulkua omassa elimistössään.

Nyt tulee kysymys, voiko ihminen saavuttaa sellaista voimaa että voisi hallita elämän kulkua? Vastaus tähän kysymykseen riippuu siitä mitä ymmärretään sanalla „ihminen.” Jos tarkotatte „ihmisellä” Älyllistä eläintä, sellaista joita kohtaamme jokapäivä kaduilla, silloin on vastaus oleva: Ei! sillä suurin osa meidän aikamme miehistä ja naisista, niihin luettuina suurimmat tiedemiehemme, eivät tiedä kerrassaan mitään tästä aivan yleisestä asiasta, nim. mistä johtuu se jota me kutsumme „Elämäksi,” ja jota me voimme sanoa „Tahdoksi.” Me tiedämme ettei mikään liikunto voi tapahtua ilman sen vaikutusta jota me sanomme „Tahdoksi,” ja joka toimii suhteellisella itsetietoisuudella tahi ilman sitä. Jotkut heistä eivät ole edes muodostaneet omaa mielipidettään siitä joko he uskovat sellaisen olemassaoloon, vai eivät. He eivät voi sitä nähdä eikä koettaa, eivätkä siis tiedä mitä siitä sanoa.

Mutta jos „ihmisellä” tarkotatte sitä älyllistä prinsiippiä joka toimii ihmisen elimistön kautta ja joka tekee hänet ihmisolennoksi, ja jonka toiminnan kautta hän tulee niin erilaiseksi ja niin paljon ylemmäksi eläintä—joko ihmis- tahi eläinmuodossa—silloin on vastaus oleva: Voi! sillä se

Jumalallinen voima mikä toimii ihmis-eläimen elimistön kautta on se sama voima joka toimii luonnon keskuksessa. Se on ihmisen sisäinen voima joka kuuluu ihmiseen, ja jos ihminen tuntee kaikki ne voimat mitkä kuuluvat hänen todelliseen olemukseensa ja osaa niitä hallita, silloin hän voi siirtyä passiiviselta kannalta aktiiviselle ja käyttää hyväkseen näitä voimia.

Niin järjettömältä kun tämä näyttääkin, on se kuitenkin loogillinen johtopäätös niistä tosiasioista mitkä koskevat ihmisolemusta ja sen rakennetta. Jos ihminen voi ohjata kaikkiallista elämän voimaa, joka toimii hänen itsensä sisällä, silloin voi hän jatkaa omaa ruumis elämäänsä niin pitkälle kuin haluaa. Jos hän voi ohjata sitä voimaa, sekä tuntee kaikki aineen lait, voi hän pitää ruumiinsa kiinteässä tahi kaasumaisessa muodossa, koota sen pieneen pisteeseen tahi laajentaa sen niin että se täyttää suunnattoman tilan. Totisesti, totuus on ihmeellisempi kuin tarinat, ja meillä on tilaisuus ottaa siitä selvä, jos vaan nousemme yläpuolelle jokapäiväisten käsitystemme ja ennakkoluulojemme jotka olemme saaneet perintönä ja opetuksen ja aistimushavaintojemme kautta.

Mitä ihmeellisempiä asioita tapahtuu yhteenään luonnossa ja ne tuskin herättävät meidän huomiotamme. Ne eivät tunnu meistä ihmeellisiltä, vaikka emme ymmärräkkään niitä. Me olemme tottuneet niitä näkemään joka päivä. Me emme olisi niin „narreja” että uskoisimme puun kasvavan siemenestä—sillä eihän siemenessä ole puuta—ellei meidän kokemuksemme olisi sitä

meille sanonut. Kuka uskoisi että kukka voi kasvaa kasvista, jos ei olisi nähnyt sitä, sillä näköaisti ja järki sanovat ettei ole olemassa mitään kukkaa kasvin rungossa. Siitä huolimatta kukat kasvavat, emmekä pidä sitä ihmeenäkään.

Kaikkialla luonnossa on kaikkiallisen lain toiminta havaittavana, mutta me emme näe itse lakia. Kaikkialla me näemme tahdon ilmenemisen. Mutta ne jotka etsivät tahdon alkuperää aivoistaan, etsivät suotta.

Magian taito on taito käyttää näkymättömiä, eli niin kutsuttuja henkisiä tekijöitä saadakseen aikaan määrättyjä näkyviä tuloksia. Mutta ne tekijät eivät tottele ketään, loitsujen ja seremonioiden taitajia, mutta ne tottelevat pää-asiallisesti näkymättömiä vaikka kyllä voimakasta, mielenliikutuksen ja tahdon vaikutusta, himon ja tunteen, ajatuksen ja mielikuvituksen, rakkauden ja vihan, pelon ja toivon, uskon ja epäilyksen y. m. vaikutusta. Ne ovat ne voimat joita on kutsuttu sieluksi. Niitä käytetään kaikkialla ja jokainen käyttää niitä joka päivä, itsetietoisesti tai tiedottomasti, tahtomallaan tai tahtomattaan. Sellaiset jotka eivät voi johtaa tai hallita näitä vaikutteita, mutta ovat itse niiden ohjattavina, ovat niiden passiivisia käyttövälineitä, „mediumeja,” joiden kautta sellaiset näkymättömät voimat toimivat ja pitävät heitä orjinaan. Ne jotka jaksavat hallita sellaiset vaikutteet hankkimalla vallan itsensä yli, ovat osaltaan—kykynsä mukaan—toimivia, voimakkaita todellisia Maagikkoja. Siis me näemme että, pois luetuna vastuunalaisettomat henkilöt, kaikki joilla on

jonkun verran tahdonvoimaa, ovat siinä määrin kun he käyttävät tätä voimaansa, toimivia Maagikkoja. *Valkea* maagikko on se joka käyttää sitä hyvään, ja *musta* maagikko on se joka käyttää sitä pahaan tarkotukseen.

Me emme voi tosissamme sanoa: „meillä on elämä,” sillä elämä ei kuulu meille, emmekä me voi hallita ja omistaa sitä. Ainoa mitä voimme sanoa liioittelematta, on että olemme käyttövälaineitä jonka kautta se kaikkiallinen prinsiippi jota me kutsumme „elämäksi” ilmentää itsensä ihmisolennon muodossa. Me kaikki olemme *mediumeja*, joiden kautta elämän synnyttämä kaikkiallinen *tahto* toimii. Se joka uskoo omaavansa jotakin voimaa joka on hänen omansa, uskoo harhaan, sillä kaikki voimat mitkä ihminen omaa, ovat hänellä lainana luonnolta—eli tarkemmin puhuen—siltä ijankaikkiselta henkiseltä voimalta, jonka toiminta lähtee luonnon keskuksesta, ja jota ihmiset kutsuvat Jumalaksi, sillä he ovat havainneet sen kaiken hyvän lähteeksi.

Ei kukaan voine kieltää että ihminen, fyysilisten voimiensa ohella, on myös varustettu älyllisellä ja henkisellä kyvyllä. Me rakastamme, kunnioitamme ja tottelemme jotakin henkilöä, ei siksi että hän on etevämpi meitä fyysillisen voimansa puolesta, mutta siksi että hänellä on älyllistä ja moralista arvoa. Samalla tavalla voimme joutua joko todellisen tai luulotellun auktoriteetin lumoukseen jonka luulemme omaavan jonkun suuremman voiman. Kuninkaalla tahi piispalla ei mahdollisesti ole yhtään enemmän persoonallista voi-

maa kuin hänen palvelijallaan. Hänenkin täytyy ilmaista tarpeensa ennenkuin se voidaan täyttää. Kapteeni voi olla heikoin mies koko komppaniassa ja kuitenkin hänen miehensä häntä tottelevat. Me rakastamme kauneutta, sopusointua, ja suuruutta, ei sentähden että siitä olisi hyötyä aineellisiin tarkoituksiin, mutta sentähden että ne tyydyttävät sisäistä kaipuutamme, joka ei kuulu fyysilliselle tasolle.

Mikä olisi maailma ilman rakkauden, kauneuden ja sopusoinnun Maagillista voimaa? Miltä näyttäisi maailma jos se olisi tehty nykyaikaisen „ratsionaalisen filosofin” antaman mallin mukaan? Maailma, jossa ei tunneta kauneuden ja hyvän voimaa, ei ole muu kuin hulluuden maailma. Sellaisessa maailmassa taide ja runous eivät ole olemassa. Oikeuskäsité muutetaan tarpeen mukaiseksi. Rehellisyys tulee yhden arvoiseksi heikkouden kanssa. Totuuden rakkaus merkitsee samaa kuin hulluus. Itsekkyys tulee olemaan ainoa jumala jonka maksaa ottaa huomioon.

Fronz Hartman.

SOIKAA SOTATORVET.

(Lainattu Tietäjistä.)

I.

oikaa sotatorvet, ja te rummut, kaikukaa!

Väkevät tuulet, pyyhkäiskää yli maan ja herättäkää nukkuvat sielut.

Ylös te uneliaat, vuosisatoja olette maanneet,

nyt on jo aika herätä. Ja jollette heräjä, niin teitä ruoskitaan rautaisilla ruoskilla ja skorpionivitsoilla.

Ettekö huomaa, että koko maanpinta väräjä tuskasta ja kauhistuksesta, ja te pysytte tunteettomina!

Oi, tämä tunteettomuus, tämä välinpitämättömyys lähimmäisensä sielusta ja ruumiista, sehän on vienyt lukemattomia kuolon tielle, tappamaan ja tapettaviksi, yhden käskynhaltijan toimesta.

Ja milloin tämä on loppuva? Ei milloinkaan, ennenkuin ihmiskunta on oppinut tuntemaan yhtenä sieluna, yhtenä sydämenä. Ei milloinkaan, ennenkuin toisen tappaminen tuntuu tappajalle niinkuin itsemurha ja henkinen kuolema.

Ettekö tiedä, että taistellaan *teidän sydämistänne*? Kaikki tämä veri vuotaa Ihmisen Pojan ammottavista haavoista, että te, kylmät päällekatsojat, hetyisitte ja teidänkin sielunne vuotaisi verta ja te huudahtaisitte: „Ei enää! Sinun sielusi on minun sieluni, minä kärsin, jos sinä kärsit”.

Ettekö tunne sitä voimaa, joka pakottaa teitä sisässänne? Ettekö kuule Äidin ääntä, joka itkien kutsuu lapsiansa? Hän ei anna itsensä lohduttaa, hän suree jokaista sielua, joka syyttömästi heitetään kuoleman kuiluihin.

II.

Ah, minä ymmärrän teitä jokaista, jotka totellen sotatorven kutsua, lähdette tähän viimeiseen taisteluun.

Minä seuraan teitä ulos kentille, missä savinen tanner kirjaillaan lämpimällä ihmisverellä. Minä

polvistun viereenne juoksuhautoihin, tahdon nähdä, kuinka te katsotte kuolemaa silmiin.

Arvelin kysyä teiltä: „miksikä menette?” mutta se kysymys jäi huulilta tulematta. Nyt minä ymmärrän.

Ei yksikään teistä tahtonut pettää ihmisveljeyttä, ei yksikään tahtonut jäädä jälkeen, kun kumppaninsa menivät, jottei edes näyttäisi siltä kuin hän omaa henkeänsä ajattelisi, kuin hän omaksi nautinnokseen tahtoisi sitä rauhaa, jota ei kaikille ole suotu. Sillä Äiti katsoo kaikkia.

Ah, mikä sankarius piilee ihmiskunnassa! Katso kuinka he syöksyvät, rivit rivien perästä vasten piikkilanka-aitoja, vasten tultasyöksyviä hornankitoja, ei mitään muuta varten kuin antamaan ruumiinsa astinlaudaksi jälestätuleville.

Äiti näkee ja itkee, mutta hänen kyöneleensä kimmeltävät niinkuin helmet. Ne ovat ilon ja surun helmiä. Hän ei ole ennen nähnyt ja uskonut, että hänen lapsensa ovat kasvaneet niin kauheiksi ja urheiksi.

Voi, hän tahtois huutaa meitä takaisin ja sanoa: älkää menkö! mutta he menevät jo kaukana. Viimeinen syleily, viimeinen suutelo, viimeinen katse luotuna yli lapsuustienoon, ja salainen kyynel pyyhitty silmäkulmasta, tuska puserrettu syvälle, syvälle sydämeen.

III.

Iäisyys, kuolemattomuus! kun kanuunat jyskivät niinkuin valtimot kuumesairaahan ohimoilla, kun ilma on paksuna savusta ja tukahuttavasta

ruumiinhajusta, kun kypsyvät vainiot ja hedelmätarhat muutetaan kalmistoiksi ja ruumislavitsoiksi, niin sinä, Iäinen, astut alas taivaasta ja sanot: „MINÄ OLEN eikä Minua voi mikään tuhota eikä haavottaa”.

Ja ihmismielet, paatuneet, aineellistuneet, tuntevat äkkinäisessä aavistuksessa, että Sinä olet heitä lähellä ja että yksikään henki ei huku Sinun käsistäsi.

Kuoleman kasvojen edessä he oppivat kuole mattomuuden salaisuuden.

Ja hirmujen, hävityksen keskellä he tajuavat Ikuisen Rauhan todellisuuden.

Mutta onko se tieto niin kallis, että siitä näin suunnaton hinta on maksettava elävällä ihmisve rellä? On, sillä maksajat itse sen hinnan ovat määränneet, eivätkä tahtoneet vähemmästä ottaa vastaan taivasten lahjaa.

IV.

Sankarius, häviämätön kunto ja uskallus, mitä teetkään vielä, kun kerran vapaudut menneisyyden harhasta ja antaudut taistelemaan suurempien pää määrien puolesta kuin valtaistuinten turvaamisen?

Minä vapisen, kun ajattelen hillittömyyttäsi. Näen sinun heittäytyvän miekkoja vastaan aseetto mana, luottaen yksin siihen voimaan, joka on sisäinen, näkymätön, mutta kaikkia voimia todell isempi.

Silloin laulavat voittonsi virttä ne tuhannet, jotka nyt aivan vaikenavat ja kummastelevat, kun eivät ymmärrä syytä ja tarkotusta.

Sillä silloin taistellaan taistelun lopettamisesta, ja se voitto, mikä saavutetaan, ei vedä tappiota jälessänsä.

Kutsu ei ole vielä kaikunut, se ei kuulu, ennenkuin teillä on korvat sitä tajuamaan. Kaukana vuorten ja metsien takana, maan sydämessä, hiljaiset kuuntelijat sen havaitsevat ja ihmettelevät.

Voima, salattu, odottaen hetkeä, joka Ääretömyyden aikakirjoissa on sille määrätty. Mestari-tieto, joka vielä kätkeytyy pimeyteen, jottei se ihmisten heikkoja silmiä sokaisisi.

Mutta kun hetki on tullut, on se vastustamaton. Niin sanoi Kristus: älkää menkö etsimään, valo tulee teidän luoksenne. „Niinkuin salaman leimahdus, joka näkyy idästä hamaan länteen asti, niin on Ihmisen Pojan tulemus”. —e.

ELÄMÄN JOHTO.

Niin näkyvää kun näkymätöntäkin elämää johtavat lait, jotka ääretön viisaus on laatinut ja suunnitellut, sekä kaiken alussa määrännyt ylläpitämään järjestystä, tasapainoa ja kehitystä luonnossa. Nämä lait toimivat muuttumattomina kaiken kehityksen loppuun. Natsarealainen mestari Jeesus sanoi, ettei pieninkään piirto pidä laista katoaman ennnekun kaikki on tapahtunut ja ettei hän tullut lakia päästämään, vaan täyttämään. Näiden salaisten elämää johtavien lakien olemassa olo ja toiminta huomataan ainoastaan hengen silmillä, kyvyillä, joita Jumala antaa niille jotka häntä rakastavat ja kunnioittavat, jotka kokonaan tahtovat

antautua hänen palvelukseensa, hänen suunnitelmiensa toteuttamiseksi. Teosofinen ilmotus karmasta, jälleensyntymisestä, kehityksestä ja uhruksesta on suurena apuna ohjaamaan oikealla tavalla tutkimaan ja löytämään sen viisaan järjestelmän jonka mukaan kaikki kulkee ja jota kaikkien täytyy joko tieten tai tietämättään palvella. Rakas lukiani, ken oletkin, etsi väsymättä, lopuksi olet löytävä valon ja rauhan, sekä täydellisen tyydytyksen elämällesi.

F. W.

TAHDON VOIMA.

Jos joku tahtoisi kerskailla lujalla tahdollaan, olisi hänelle terveellistä tutkia ensin vähän itseään seuraavaan tapaan:

Hän voisi ensin ottaa tarkastaakseen miten paljo hän sallii päivän suunnitelmiaan, jotka hän aamulla tekee, muiden pikkuasiciden muuttavan. Onko hänen tapansa muutella niitä suunnitelmiaan mitkä hän aamulla tekee, silloin kun jotkin muut asiat jotka ilmenevät päivän pitkään, tuntuvat välttämättömiltä toimittaa, vai pitääkö hän lujalla tahdolla kiini päätöksestään päivän tehtävien suhteen ja vastuksista huolimatta toteuttaa suunnitelmansa ja siten ilmentää lujan tahtonsa.

Monet kerskailijat, jotka uskovat itsellensä olevan lujan tahdon, jaksavat tuskin alottaa päivän tehtäviensä siten kun ovat ne edeltäpäin päättäneet

toimittaa. Edellisenä iltana he vakavasti päättävät nousta ylös seuraavana aamuna kello kuudelta. Heillä on joku erikoinen tehtävä jonka vuoksi on noustava tavallista aikasemmin ja siis asia pidetään päätettynä, ja, jos mahdollista, mennään vähän aikasemmin nukkumaan joten on helpompi herätä määrättyllä tunnilla ja alkaa päivän ohjelma.

Kuluu yö. Kello lyö kuusi aamulla. Tuo eilisiltanen, „lujan tahdonvoiman” omaava mies, katsoo kelloa, haukottelee. Tuntuu kun ruumis ei tahtoisi oikein totella. Väsyttää vielä, kuten ainakin raskaan yön jälkeen että pitäisi saada vähän levätä. Hän miettii tarkoin, ja huomaakin että asia jonka vuoksi piti nousta kello kuudelta ylös, ei ole niin kovin välttämätön toimittaa juuri näin varhain, ehdinhän tuon tehtävän toimittaa vaikka nousenkin puoli tuntia myöhemmin. Nukun siis vielä puolituntia sitte nousen ja pukeudun nopeasti niin ehdin vielä hyvissä ajoin.

Aika on ehtinyt puoli seitsemään. Pitäisi nousta ylös, mutta uni maistuu vielä niin hyvälle ja olisi sitäpaitsi aivan turhaa nousta puolentunnin tähden ylös, kun ei tullut ennen noustuksi. Seitsemältäähän on tavallinen ylösnousun aika, johon on ehtinyt tottua, eikä siis tunnu enää erikoisen vaikealta.

Kun muistelette tämän tapaisia tahdon lujouden näytteitä, joita luultavasti on monen „lujatahtosen” miehen ja naisen elämäkokemuksien varastossa yltäkyllin, niin myönnättekö olevan vielä kehittymisen varaa tahdon voimanne lujuudessa ennenkuin se voi näyttää kestävyytensä jokapäiväi-

sen elämän pikku tehtävissä, joissa vaaditaan kärsivällisyyttä ja kestävyyttä. Rohkeita tekoja, uskallusta, y. m. sellaista kysyvää „lujaa tahtoa” on kyllä kenellä tahansa, mutta tekemällä päivästä päivään, viikosta viikkoon jotakin sellaista joka vaatii pientä kestävyyttä tahi jostakin nautinnosta kieltäytymistä, (esim. tupakasta) se kysyy tahdon voimaa. Sellaisissa asioissa olisi tahdon voimaa kasvatettava. Mikä hyvänsä päätös, joka tehdään vakavalla aikomuksella, on toteutettava, vastuksista huolimatta. Vastukset ovat vaan sitä varten että me niiden kautta, niitä vastaan ponnistellessamme kasvasimme.

Tahdon voiman kasvattaminen on ensimmäinen ehto henkisen kehityksen tiellä. Harjotelkaa sitä. *Elka.*

KYSYMYKSIÄ JA VASTAUKSIA.

äivän sanomat kertovat kahdesta hiukan harvinaisesta asiasta jotka tässä lyhyesti kerron:

Oklahomassa on kymmenen vuoden ikäistä neekerityttöä kohdannut äskettäin onni, joka on saattanut hänelle vähintään 10,000 dollarin tulot kuukausittain. Tyttö polveutuu entisistä neekeritöistä ja on elänyt vanhempiensa kanssa pikkusessa, kaksi huoneisessa mökkipahasessa preeriolla. Joku vuosi takaperin sai tyttö nimiinsä maakaistaleen jossain kaukana hänen asunto seudultaan ja nyt, aivan viime päivinä, on sanotulta maalta löytynyt rikkaita öljylähteitä, joiden tähän astinen öljyn tuotanto-arvo nousee yli kymmenen tuhannen dollarin kuukaudessa.

Tyttö saa nyt luonnollisesti osakseen kaiken mahdollisen koulukasvatuksen sekä kaikki nykyisen kulttuurin tarjoamat

elämän mukavuudet, joka ilman mainittua löytöä olisi saanut jäädä vaille kaikkia näitä, kuten niin monet neekeri työtöt vielä saavat jäädä.

Mistä johtuu -- jos luonnossa vallitsee ehdotoin oikeuden laki joka ei suosi enemmän toista kun toistakaan -- että tuo pieni, Oklahoman neekerityttö saa osakseen sellaisen maallisen onnen ja hyvyyden, kun niin monet saavat jäädä vaille keskin-kertaistakin maallista hyvää?

Toinen tapaus josta kerron on päinvastainen. Se on Q.D. Corley, eräs kunnan tuomari Texas'issa, jota kutsutaan „kädettömäksi ihmeeksi”. Hän on menettänyt molemmat kätensä putoamalla tavarajunasta 13 vuotta sitten. Sen jälkeen on hän toiminut niin että on voinut lukea ja kouluuttaa itsensä ja päästä sellaiseen asemaan missä hän nyt on, vaikka onkin vailla noita molempia, ihmiselle niin välttämättömiä työkaluja kun kädet ovat. Älyn kannalta on hän mitä selvin ja toimeliain, jonka vuoksi hän onkin saanut koko paikkakuntansa huomatuimpia toimia hoidettavakseen. Hän on sitäpaitsi, tehnyt useita huomattuja keksintöjä, muun muassa itselleen pari koneellista laitetta joiden avulla hän voi toimittaa kaikki välttämättömät tehtävänsä, kuten kirjottaa, pukea päällensä, panna kauluksen ja kaulanauhan kaulaansa, ohjata automabiilia y. m. Sanalla sanoen tehdä kaikkea mitä jokapäiväisessä elämässä on välttämätöntä.

Jos syyn ja seurauksen laki on myös oikeuden laki niin kuinka nämä asiat ovat ymmärrettävät? Mitä sellaista rikosta olisi siivo, hyvään pyrkivä nuorukainen voinut tehdä, josta hänen täytyisi kärsiä niin hirveä rangaistus kuin käsiensä menettäminen jo nuoruus vuosina. Toiselta puolen, mitä sellaista ansiota voisi olla kymmenvuotiaalla neekerityöllä että hän saa käytettäväkseen suunnattomat rikkaudet?

Sanomalehdet kertoessaan näistä, eivät ole maininneet mitään näiden asioiden sielutieteellisestä puolesta. L. A.

On totta että ainoastaan syyn ja seurauksen eli Karman laki voi selittää tällaiset „onnen” ja „onnettomuuden” tapaukset. Kaikki muut selitykset enemmän tai vähemmän ontuvat tällaisten tapausten suhteen.

Vasta silloin kun käsitämme ihmisen olevan

kuolemattoman hengen, joka asuu kuolevaisessa ruumiissa, syntymällä yhä uudestaan ja uudestaan tähän elämään. Vasta silloin tulee syyn ja seurauksen tahi Karman laki selväksi. Ymmärtämällä jälleensyntymisopin, käsitämme heti että molemmissa edellä kerrotuissa tapauksissa ovat syyt tehdyt jo edellisissä elämissä, joista seuraukset ovat nyt edessä.

On enemmän kun mahdollista että tuo neekeri tyttö jossakin edellisessä elämässään on tehnyt jotakin sellaista jonka Luonto—Jumala—korvaa antamalla tytölle tilaisuuden sellaisen edistysaskelleen ottamiseen mitä nykyisen koulusivistyksen saaminen merkitsee. Hänelle on Luonto—Jumala—mitannut sillä mitalla millä hän on menneisydessä kanssaveljilleen mitannut.

Jos kuvittelette mielessänne „Setä Tuomoa” joka rehellisellä, oikeamielisellä, lähimmäisrakkautta uhkuvalla elämällään opetti sekä isännilleen että orja-veljilleen elämän suurinta läksyä: Rakasta lähimmäistäsi! ja joka mieluummin alistui itse orja-isäntien ruoskittavaksi, kuin suostui ruoskimaan orja veljiään. Tahi jos ajattelette neekeri pappia, joka on tehnyt kaikkensa neekerirodun kohottamiseksi. Eivätkö sellaiset sielut, ruumistuessaan uudelleen, ole ansainneet kaikkea hyvää ympärilleen ja eivätkö sellaiset sielut ole ansainneet yhä suurempia mahdollisuuksia rotunsa ja ihmiskunnan palvelemiseksi ja nostamiseksi?

Mitä tulee toiseen tapaukseen on sen kanssa sama asia, vaikka päinvastoin. Sattumaa ei ole olemassa Jumalallisessa järjestelmällisyydessä.

Kaikki mitä tapahtuu, tapahtuu lakisiteisesti. Tuo mies ei ole menettänyt käsiään sattuman kautta, vaikka pinnalta katsoen siltä näyttääkin. Hän on tehnyt syyt joskus ennen, josta hän saa kärsiä.

Nykyaikainen vivisektori, vähääkään välittämättä kokeiltavanansa olevan eläimen kärsimyksistä leikkaa siltä jalat poikki, tahi tekee sille jotain muuta yhtä julmaa, antaen siten eläimen kärsiä mitä suurimpia tuskia, tehdäksensä itse jonkun uuden havainnon girurgian alalla. Mitä jos se sama ihminen, sama sielu, seuraavassa elämässään saisi kokea jotakin sellaista kun tämä puheena oleva „kädetön ihme?”

Ihmissielulle ei riitä että se oppii yhden läksyn älyn käytön. Sen tulee oppia myös *rakkauden läksy*. Hänen älynsä voi olla terävä, se voi kyetä tekemään keksinnöitä, se voi kyetä johtamaan tieteellisiä kokeita, mutta ellei se ole oppinut säälin ja rakkauden läksyä, on sillä vielä paljon opittavaa. Mestari sanoo: „Kaikki muut ilman sitä eivät riitä.” Sellaisen läksyn oppiminen julmurille, vaatii omakohtaista kokemusta.

E. K.

TEOSOFIAN VALON asiamiehet ja ystävät! Nyt on tilausten uudistus aika, joten jokaisen asiamiehen ja ystävän tulisi ottaa huolekseen omalla paikkakunnallaan käydä vanhojen tilaajien luona ottamassa "Valon" tilausuudistuksen kuuluvaa vuotta varten.

Ryhtykää asiemiehiksi!

TÄMÄ NUMERO on viimeinen mikä lähetetään niille joiden tilaus on loppunut joulukuuhun, siis uudistakaa tilauksenne ajoissa, ettei keskeytystä lehden lähetyksessä tapahtuisi.